

βουλοκέρι

βουλοκέρι, το, ουσ. [<βούλα + κερί], το βουλοκέρι·

- *βάζει βουλοκέρι στ' αφτιά του*, αρνείται επίμονα να ακούσει κάτι: «ό,τι και να προσπαθήσεις να του πεις, αν δεν τον ενδιαφέρει, βάζει βουλοκέρι στ' αφτιά του κι εσύ μιλάς στον αέρα»·

- *έχει βουλοκέρι στ' αφτιά του*, (ειρωνικά) δεν ακούει, είναι κουφός: «πρέπει να φωνάξεις πολύ δυνατά για να σ' ακούσει, γιατί έχει βουλοκέρι στ' αφτιά του ο φουκαράς». Ίσως από την εικόνα του Οδυσσέα, που έκλεισε τα αφτιά των συντρόφων του, όταν έπλεαν έξω από το νησί των Σειρήνων.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας